

landbrugets side – for at sikre os, at vi i øvrigt er i fuld overensstemmelse med den grundvandsstrategi, der har været ført af skiftende regeringer, nemlig at vi bruger vores ressourcer dér, hvor grundvandsressourcen er størst og mest sårbar.

I stedet for at finansiere det via skatter og afgifter har vi givet amterne, det vil sige lokalsamfundet, det vil sige de lokalt ansvarlige, en mulighed for at opkræve gebyrer. De gebyrer er fastsat i forhold til de vandindvindingstilladelser, der er givet.

Da vi ved, at der er erhverv, som i særlig grad bliver belastet, er der på forhånd indbygget en rabat ned til en tredjedel; det vil sige, at industrivirksomheder med stort vandforbrug, landbrug og dambrug har en rabat på en tredjedel i forhold til andres, f.eks. kommunale vandværkers, vandindvindingstilladelser.

Talstørrelserne på den endelige belastning er umulige at opgøre, før vi ved, hvilke beslutninger amterne har taget om det konkrete kortlægningsprogram i deres amt, og før der derfor er meldt gebyrer ud. Det eneste, vi kan sige, er, at der bliver givet rabat ned til en tredjedel. Man skal kun betale en tredjedel af prisen, hvis man er en virksomhed. Det er det, den her sag drejer sig om.

Der har været alle mulige gisninger om, hvad det kunne føre til, osv. Ingen kan sige dette med sikkerhed, før vi ved, hvilke beslutninger og hvilken planlægning der er truffet. Det her er noget, der skal ske over 10 år, så der er masser af muligheder for Folketinget for at gribe ind, hvis det viser sig, at enkelte erhverv bliver berørt hårdere, og at vi derfor skal give yderligere rabat i forhold til den i forvejen store rabat, der jo faktisk er indbygget i forslaget.

Jeg har selvsagt intet imod med forligspartierne at diskutere disse og andre spørgsmål engang i det nye år. Det er jo naturligt, parlamentarisk praksis.

Jeg vil også vedstå det, som hr. Martin Glestrup efterlyste, en talerstolsbekræftelse – jeg ved ikke, om der findes sådan et ord på dansk – men altså en bekræftelse her fra denne talerstol af, at vi i løbet af de første 2 år vil foretage en nøje kortlægning af, hvordan det her forslag har virket.

I tilgift vil jeg love Folketinget, at så snart vi har det første års udmeldinger af gebyrer og derfor har et konkret materiale og ikke bare, om jeg så må sige, deputationers formodninger, men fakta på bordet, at så vil jeg give ikke bare

forligspartierne, men hele Folketinget meddelelse derom, og så har vi mulighed for at tage fat på det her.

Men jeg skal sammenfatningsvis sige: Det her er en national opgave, en utrolig vigtig opgave, ikke mindst for dambrugserhvervet, at få løst på en god og ordentlig måde. Den skal ikke løses gennem almindelig skatte- og afgiftsfinansiering; den skal løses gennem målrettede gebyrer fastsat i lokalsamfundet. Det er det, der er aftalen mellem forligspartierne, og som jeg siger det, vi diskuterer det først i det nye år, vi diskuterer det, når vi kender tallene, de faktiske tal, og endelig har vi den store revurdering, når ordningen har fungeret i 2 år.

Jeg synes faktisk, at det er en urimelig påstand at sige, at der her er tale om lovjaskeri. Der ligger en nøje gennemført tankegang bag det her, men det siger sig selv, at før vi har de konkrete, lokale beslutninger, er der ingen, der kan sige med sikkerhed, hvad virkningerne vil blive.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Vi er glade for den imødekommenhed, miljø- og energiministeren her udviser. Jeg ser det som en åben invitation til, at vi hurtigst muligt kan komme over og drøfte de problemer, når vi har nogle tal på bordet, og at miljøministeren er rede til at tage problematikken op, således at ingen erhverv bliver klemmet unødigt med den her nye lov.

Så vi vil byde ministerens invitation velkommen og håber så, at vi kan få nogle gode, konstruktive drøftelser umiddelbart efter nytår, når vi igen har resultater, vi kan komme videre med.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg er helt enig med ministeren i, at det her er jo noget, som de enkelte amter kan afgøre, hvor dyrt det skal blive. Det er amterne, der nu skal gå ind og sige: Hvad er det, vi har behov for, hvad er det, vi mangler, hvordan vil vi arrangere os? Og så er det dem, der afgør, hvordan udgiften bliver, og hvor den så skal pålægges. Det er rigtigt.

Men jeg vil benytte lejligheden til, selv om det jo ikke er, fordi det sker så tit, at rose ministeren for her fra talerstolen at have sagt, at hvis det viser sig, at nogle erhverv bliver helt urimelig hårdt belastet i forhold til andre erhverv, går